

Lipcsei Márta

Jelenlét

*fényesül a világ ha rásüt az öröm
édes és igaz lesz minden
s a részletek mint dallamok
bolyonganak a szélben*

*a gödrök gyűrötten a tájban
enyésznek izzó hegek az alkonyatban
üres reflexek szárnycsapásként
oltják lángjait a káprázatnak*

*az öröklét vár mozdulatlan
meglepetten figyeli az egészet
eltökélten villogtatja a józan
türelem egén a jelenlétet*

Szomjúság

*kapaszkodunk egy szalmaszálba
már vár az örökké tartó pillanat
a szívverések csöndje alatt
kortyoljuk a szomjúság cseppjeit*

*mozdulatlan figyelem a hangulatot
átkutatja a közérzet egén lehet
felhők vonulnak de megérkezik
a földi jelenlét hogy szomjunkat oltsa*

Sóhaj

*az újuló fájdalom visszafogad
az elfutó remény keresgél
csörömpölő árnyék fáradtan
földre esve ezer redőben él*

*az élet-madarak csak szállnak
nem hiszik el hogy vége a világnak
a lélegzet levegőtlen présben
háború könnye csorog a térben*

*megérkezik a halálos csönd is
magja összetört utak zuhogó
hamuja szenvedő ének-koporsó
gyermeki szelídséget hívó tömeg*

A Nap

*menekülnek a felhők
kisiüt a Nap majd csatangol
töretlen időt lapoz
tükörtengeren siklik ő*

*hiába hordozza a fényt
nem láthatja az éjszakát
és benne a lángok tavát
csak az olvadó jég falát*

*tisztaszívú emberek
a Napba ne nézzetek
elvakít és felkavar
utána marad az avar*

Szomjúság

*szemközt a pusztulás
örjögő pupillák
figyelő állatok
élő fegyverek sora*

*a béke kútja kiapadt
csak a szomjúság vágy
gyötri a fájdalmat
a pusztulás botja alatt*

*lépkedünk hangtalan
idő rabruhában
üres árok épül
hazajutni végül*

II. Rákóczi Ferenc mellszobra (Szatmárnémeti), fotografálta Tóth István AFIAP, ESFIAP